

**[Robert Mikkelsen.]**

Rigsdagsrepræsentation i Dispensationsnævnet, som jeg dengang udtrykte Ønske om. Efter de Oplysninger, der er givet, staar det mig klart, at der kan være Ulemper ved en saadan Repræsentation, som muligt kan opveje Fordelene ved den, og jeg har derfor ladet Ændringsforslag herom falde.

Der er opnaaet Enighed om at udvide den meget begrænsede Adgang for Staten til selv at overtage konfiskeret Ejendom. Efter Forslaget skulde konfiskeret Ejendom afhændes, hvis ikke Staten selv havde nødvendigt Behov for den paagældende Ejendom til eget Brug. Nu staar der blot, at Realisation skal ske, hvis Staten ikke selv har Behov for den paagældende Ting. Efter den nye Formulering er det naturligvis den til enhver Tid siddende Regering, der skønner over, hvad Staten har Behov for, og det er ikke længere indskrænket til nødvendigt Behov og behøver ikke at være til eget Brug.

Endvidere er der opnaaet Enighed om en Udvidelse af Kredsen af dem, der maa være afskaaret fra at erhverve konfiskeret Ejendom. Udelukkede er nu ikke blot Personer, som er straffet efter Forræderilove o. lign., men ogsaa andre, der har udvist en saadan unational Handlemaade, at de ikke bør kunne erhverve tysk konfiskeret Ejendom; det gælder naturligvis baade Medlemmer af D.N.A.S.P. og Mennesker, der f. Eks. er ekskluderet af deres Organisation ved Nedsættelse af Æresretter o. s. v. Det er klart, at der maa paahvile Kommissarius en vis Undersøgelsespligt i saa Henseende, og her vil vel bl. a. Centralkartotekets Oplysninger kunne faa deres Betydning.

Vi har ogsaa gerne medvirket til, at de, der selv har maattet flygte fra det nazistiske Regime, ikke kunde rammes af Forholdsregler, hvis Formaal netop var at hindre et saadant Regime i paa ny at opstaa og vinde Magt.

Flere af Ændringsforslagene sigter til at begrænse en for haard Virkning i det enkelte Tilfælde af Lovens Bestemmelser. Det gælder f. Eks. Ændringen af Værdigrænsen for de Livsforødenheder, der er undtaget fra Konfiskation, og Ændringerne til Lovens § 4, som tillader en foreløbig bevarende Disposition over Ejendommen.

Vi har ikke haft noget imod disse eller

de øvrige Ændringer, som de foregaaende ærede Ordførere har talt om. Loven er først og fremmest et vigtigt Led i de Forholdsregler, der maa træffes for at hindre ny nazistisk Aggression, og heraf følger baade, at der maa være Muligheder for at gaa til Værks uden urimelig Haardhed, hvor dette Formaal ikke lider Skade, men ogsaa, at den største Vagtsomhed er fornøden for at sikre, at Formaalet naas, saa vidt det overhovedet er muligt.

Det maa erindres, at Lovens Baggrund er Paris-Aftalernes Slutprotokol, der i Artikel VI udtrykkelig forpligter de deltagende Lande til at tilbageholde og likvidere tyske fjendtlige Aktiver inden for deres Jurisdiktion paa en saadan Maade, at disse Aktiver ikke kan falde tilbage til tysk Ejendomsret eller tysk Kontrol. Denne Forpligtelse kunde ikke siges at være opfyldt ved Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt forelaa, og vi har derfor rejst Spørgsmaalet i Udvalget, hvor der ogsaa er opnaaet Enighed om en rimelig Bestemmelse, nemlig Ændringsforslag Nr. 15 til § 7, som gaar ud paa, at det ved Salg af konfiskeret Ejendom kan fastsættes som Vilkaar, at Videresalg ikke maa finde Sted uden Handelsministeriets Godkendelse. Det maa efter min Mening paahvile Kommissarius at gøre Brug af denne Bestemmelse i alle Tilfælde, hvor det drejer sig om en Ejendom, som ikke aabenbart er uden Betydning for fremmed Kapitalindflydelse, altsaa ikke ved Indbo- eller andre i denne Henseende ligeegyldige Løsøregenstande.

Udvalget er ogsaa enedes om i Overensstemmelse med Paris-Konferencens Slutprotokol at anvende Udtrykket tysk, fjendtlig Ejendom i Stedet for blot tysk Ejendom. Men da Definitionen af, hvad der er tysk, fjendtlig Ejendom, er helt den samme som den tidligere Definition af, hvad der var tysk Ejendom, faar Ændringen ingen Betydning under Lovens praktiske Gennemførelse, men den kan understrege — og det synes jeg er rigtigt og vigtigt —, at det er Tyskland som et fjendtligt Land, vi her har med at gøre. Dette har en vis Interesse for Bedømmelsen af Lovens almene juridiske Baggrund.

Man kan ikke paastaa, at denne Side af Sagen har været Genstand for dybere Overvejelser i Udvalget. Jeg har før fremhævet, at vi her behandler en Lov, som har vidt-